

et flet Svag herpaa, naar man siger, at de kunde være gaaede derind tidligere, thi det kunde de jo ikke, naar der ingen Sygefaser var, hvort de kunde gaa ind. Det er da en Ubillighed, naar der et Sted oprettes en Sygefase, at de Gamle ikke kunne komme dertid, og den samme Ubillighed er til Stede ligeoverfor alle dem, der ikke have kunnet gaa ind i en Sygefase, fordi de have været i Stillinger, som gjorde, at de ikke kunde gaa ind i Sygefaserne, medens de senere i den ældre Alder ere komne i en Stilling, som gjør dem fuldt kvalificerede dertil. Jeg skal blot nævne tallerede Landmænd, som der for Tiden er mange af. De kunde ikke, saalænge de eiede Gaard eller Eiendom, træde ind i en Sygefase, men naar de ere gaaede fra Gaarden og ere blevne fattige, fattigere endogaa end de fleste Andre, saa er det uretfærdigt, at de paa Grund af Alder skulle være forhindrede i at gaa ind i Sygefaserne. Der kan ingen Indvendinger reises imod at tilstede dem det, det vil sige ingen holdbare Indvendinger — daarlige Indvendinger er der naturligvis nok af. Ethvert Assurance-selskab vil vide, at der er forskellige Risikoer. At forbyde Sygefaserne at oplyge de Gamle, er det samme som at sige, at et Brandassurance-selskab ikke maa tage mod Assurance, hvor der er Brandfare til Stede, thi det vil da let kunne lide Tab. Det hele Spørgsmaal er blot økonomisk. Naar en gammel Mand vil ind i en Sygefase, og han ellers er rask, skal han betale en højere Præmie. Andet er det ikke, og det bør man kunne forlange af ham. Det var blot det ene Punkt. Et andet lille Punkt, som den ærede sidste Taler ogsaa berørte, var § 6 om Glættning til andre Kommuner. Jeg tror ikke, at Forholdet kan ordnes paa den Maade, her er foreslaaet. Det er imidlertid et mindre Punkt, men jeg vil blot lige saa sige, at efter min Mening er § 6 uigjennemførlig, som den staar her. Det kan maatte findes en Form, hvorunder den kan gjennemføres, men det er jo ikke noget Principspørgsmaal, saa det komme vi jo nok ud af. Det næste Punkt, hvem der skal udrede Tilskudet, er jo, som fremhævet af den ærede sidste Taler, et af de store Strids-spørgsmaal. Skal nemlig Kommunerne eller Statskassen udrede det? Det blev forrige Aar gjort gjældende, at det ikke gik an at lade Kommunerne gjøre det, det maatte være Statskassen. Reageringen var ikke helt tilbøjelig til at gaa den Vej. Smidlertid er man jo nu kommen ind paa en lignende Tanke, hvad jeg forleden Dag havde Veilighed til at takke den høitberedte Finansminister for. Han har jo foreslaaet et Lov-

forslag om en Skat samt en Forhøielse af Brændevinsstatten, og der bestemmes deri, at Halvdelen af det forventede Overskud skal tilfalde Kommunerne, for at de deraf kunne yde Hjælp bl. A. til Sygefaserne. Derved er min væsentlige Indvendning mod, at Kommunerne skulle yde Tilskud, falden bort. Principielt kan jeg altsaa ikke have Noget imod det. Jeg fremhævede forrige Gang, at det aldeles ikke gik an at lade Kommunerne betale, naar man ikke ydede dem Tilskud, og jeg fremhævede som særlig Grund, at Sygefaserne ikke kunde staa sig derved, de kunde ikke lade sig anerkjende, thi de vilde blive odelagte ved en saadan Ordning. De ville for det Første miste de Tilskud, de nu saae frivillig af Kommunerne — naar man nemlig tvinger Kommunerne til at betale til Sygefaserne, give de ikke tillige frivillige Bidrag — og de ville dernæst miste en Del af de Tilskud, de nu saae frivilligt af Sognebeboerne, vel ikke alle Bidrag, men en Del af dem. Naar Sognebeboerne nemlig skulle beskattes yderligere paa Grund af Sygefaserne, er det klart, at en hel Del af dem ikke længere ville yde frivillige Bidrag. Dertil kommer, at der er ganske andre Fordringer til Kommunerne, som jeg om lidt skal nævne, og som Kommunerne ikke vilde være istand til at opfylde, naar de skulde yde disse Bidrag. Nu tiller Sagen sig anderledes, idet Kommunerne, hvis Forslaget om Al- og Brændevinsstatten gaar igjennem, ville saae yderligere Bidrag. Jeg udtalte allerede forleden Dag, at det er nødvendigt efter min Mening, at Statskassen direkte betaler Overskudet til Sygefaserne, medens den saa giver Kommunerne saa meget mindre. Det vil i Virkeligheden blot sige, at Staten, istedetfor at betale til udbetale det Hele til Kommunerne og lade dem betale til Sygefaserne, først udbetaler selv til Sygefaserne og derpaa giver Resten til Kommunerne. En saadan Ordning er nødvendig, thi vi kunne ikke vedtage dette Lovforslag, naar vi ikke have nogen Garanti eller Sikkerhed for, at det andet Forslag gaar igjennem; iver det ikke kunne vi ikke vælte denne Byrde over paa Kommunerne; det vil være odelæggende for Sygefaserne, og saa maa vi hellere staa dette Forslag ihjel og lade det falde. Hvis der derimod i Forslaget om Al- og Brændevinsstatten staar, at Bidragene skulle udredes af Statskassen, og Resten gives til Kommunerne, finder jeg, at der vises Retfærdighed mod alle de Kommuner, hvor der er Sygefaser, og at der derved gives Fordring i allerhøjeste Grad til at oprette Sygefaser rundt omkring, thi de blive jo betalte af Statskassen, hvad der naturligvis